

Tóth Krisztina

Ingek

Kipillantok a napfényes teraszra:
középen asztal és négy akácszék.
Négy kimosott ing a támlákra terítve.
Megszáradnak, míg ide nem ér az árnyék.

Négy komoly férfi, tárgyalnak körben ülve.
Mindjárt kérnek egy kis vizet és kávé.
Kiviszem nekik, de mivel nincs még fejük se,
megiszom egymagam az egész társaságét.

Markó Béla

A széttépett galamb

*Pablo Picasso: Galamb,
1949, litográfia, 56,7 × 76,2 cm,
Picasso Múzeum, Párizs*

Hozott a macskánk egy széttépett galambot.
Mindig mindenki hoz valamit. Olajágat.
Üzenetet. Számlát. Egy üveg bort.
Ígéretet. Kérést. Meghívót. Ajánlatot.
Békegalamb volt, azt hiszem. Igazság szerint
nem a miénk ez a macska. A szomszédból
jár át egyre gyakrabban. Elkényeztettük.
Adunk neki enni reggelente. Könnyű így
szeretetet vásárolni. Nincsen felelősségünk.
Legalábbis ezt gondoljuk. Meg aztán
az is nagy kérdés, hogy kit szeret egy

macska. Próbál bejönni újra meg újra
a házba. Ül a verandán, néha felugrik a
külső ablakpárkányra, benéz a konyhába,
amikor reggelizünk. Sárgán villog a szeme.
Le-lehunytja egy pillanatra, ha álmos.
Csupa szelídség. Csupa vadság. Állítólag
időnként a macskák megajándékozzák
a gazdájukat egy-egy egérrel vagy verébbel,
sőt, ezek szerint még békegalambbal is.
Ennek a galambnak hiányzik a feje.
Az egyik szárnya ott hever valamivel
arrébb a kövezett udvaron. A csonkoknál
még nem alvadt meg a vér. A macska
a lépcső alján várakozik, bajszán fehér
tollpihe lebeg. Pillanatnyi habozás után
odamegyek, ujjaim közé csippentem
a könnyű pihét, majd szélnek eresztem.
Hosszan figyel. Nem dicsérem. Nem is
szidom meg. Semmi értelme. Nem ő a hibás,
hogy mindenben jelképet látunk. Akkor inkább
Picasso. Lehet, hogy ő sem. Festett galamb
vigyáz ránk. Vagy mégis ez a macska?
Tudhattuk volna, hogy ára van a szeretetnek.